

KIRKKOKUNTAUSKOISISTA
SEURAKUNTAUSKOVIKSI

JUMALAN SEURAKUNTA	IHMISTEN KIRKKOKUNNAT	MUUTOS JA EHDOT
Jumalan Seurakunta on yksi. Hän perusti sen vain yhden kerran, eikä sitä kukaan voi toista kertaa perustaa, paikallisestikaan (Jes 44: 7,8; Apt 1:8). Seurakunta on myös aina Herran seurakunta, ei koskaan ”meidän seurakunta” (Mt 16:13-19; Apt 20:28). Jumalanpalvelusjärjestystä Hän muutti, tehdessään Uuden Liiton (UL) Vanhan (VL) sijaan Jeesuksen veressä (Jer 31: 31-34; Hes 36:26,27; Heb 7:11-28; 8:7-13; 10:1-25; Lk 16:16; 22:20), mutta srk on aina ollut yksi. UL:n Seurakunta UT:n kreikassa on <i>ekklesia</i> = uloskutsutut, Pyhässä Hengessä julistetulla evankeliumin Sanalla (1Pt 1:12; Mk 16:15,16) maailmasta ulos ja Kristuksessa koolle kutsuttujen, Sanalla Hengessä uudestisyntyneiden yhteisö (Jh 3:3-8; 1Pt 1:22,23). Seurakunta on Kristuksen ruumis, hengellinen organismi, ei luonnollinen organisaatio: ”Te olette Kristuksen ruumis ja kukin osaltanne Hänen jäseniänsä ... Ja Hän on ruumiin, se on: seurakunnan, Pää” (1Kor 12:27; Kol 1:18). Seurakunta, jota sen Herra – itsensä perustukselle – rakentaa, on sekä maailmanlaajuisesti, että paikakkunnittain yksi: ”Tälle [Jeesus, ei paavi] kalliolle Minä rakennan seurakuntani (Mt 16:13-19; 1Kr 3:11; 5Ms 32:4; Jes 28:16; 1Kr 10:4). ”Yksi ruumis ja yksi Henki, niin kuin te olette kutsututkin yhteen ja samaan toivoon, jonka te kutsumuksessanne saitte; yksi Herra, yksi usko, yksi kaste; yksi Jumala ja kaikkien Isä ” (Ef 4:1-6). ”Niin oli nyt seurakunnalla koko Juudeassa ja Galileassa ja Samariassa rauha; ja se rakentui ja vaelasi Herran pelossa ja lisääntyi Pyhän Hengen virvoittavasta vaikutuksesta” (Apt 9:31).	Kirkkokuntia on monia. Ja ne ovat aina ihmisten perustamia; joko seurakuntien eriseuroista alkaneita, sittemmin jakaantuneita/hajaantuneita harhaoppisia ryhmiä (1Kr 1:10-13; 11: 19; Tt 3:10; 2Pt 2:1), tai myöhemmin, alkuaankin harhaoppisina valheseurakuntina ihmisten perustamia kirkkoja / kirkkokuntia ja tai niiden perillisiä. Alussa, kun UL:n srk syntyi (Apt 2:1-47), olivat seurakunta, Israelin langennut uskonnollinen maailma, ja pakanamaailma – kuten nytkin. Mutta ei ollut vielä UL:n seurakunnasta alkaneita eriseuroja, puolueita/laikkoja ja muita harhaoppeja. Mutta pian niitäkin alkoi tulla. Nykyajan monien kirkkokuntien alkujuuri ei yleensä ole seurakunnista lahkoutuminen, vaan 300 jKr srk:n väärennöksenä nostatettu kirkkolaitos ja sen takana olevan henkivallan Jumalan viholisuus. Rooman keisari Konstantinus julisti tuolloin tämän ”uuden” uskonnon Rooman valtionuskonnoiksi ja näin käytännössä Rooman pakanat syntyperänsä perusteella kristityiksi. Hän myös kutsui koolle Nikean kirkolliskokouksen 325 ja johti siellä puhetta. Kirkko määrittelee itsensä sepittämensä kaikkien sakramentti -”kastettujen” yhteisöksi ja väittää sitä seurakunnaksi, ”Kristuksen kirkoksi”. Sellaista seurakuntaa ei Kristuksella ole koskaan ollut, eikä koskaan tule. Ns. valtiokirkkokunnat ovat aina olleet vain ihmisvoimin seurakunniksi julistettua maailmaa – siitä huolimatta, että niissä on voinut aina, kirkoista ja niiden opeista huolimatta ja niiden ohi, olla myös uudestisyntyneitä yksilöitä. Kirkkokunnasta, valheseurakunnasta, eriseurasta ja lahkosta, on kysymys aina, jos ja kun paikallinen yhteys ja sen jäsenyys määritellään	Muutos kirkkokuntauskoisista seurakuntauskoviksi voi tapahtua vain sen kautta, että Sanan ja Hengen vaikutuksesta <i>mielenmuutoksessa</i>, uskossa ojentaudutaan Sanan mukaan. Lahkohajotuksessa olevat UL:n uskovat ovat samassa tilanteessa kuin Vanhan Liiton (VL) seurakunnan pakkosiirtolaisuuteen karkotetut palatessaan rakentamaan esikuvallista, hajotettua Jerusalemin temppeliä ja korjaamaan kaupungin muuria. Nehemia ja Daniel aloittivat parannuksen rukoillen päivät ja yöt Jumalaa; he tunnustivat kansansa, itsensä ja perhekontansa luopumuksen ja synnit: ”Oi Herra, taivaan Jumala, Sinä suuri ja peljättävä Jumala, joka piität liiton ja säilytät laupeuden niille, jotka Sinua rakastavat ja noudattavat sinun käskyjäsi, olkoon Sinun korvasi tarkkaavainen ja silmäsi avoin kuullaksesi palvelijasi rukoukset, joita minä nyt päivät ja yöt rukoilen Sinun edessäsi palvelijaisi israelilaisten puolesta, tunnustaen israelilaisten synnit, jotka me olemme tehneet Sinua vastaan; sillä minäkin ja minun perhekontani olemme syntiä tehneet! Me olemme pahoin tehneet Sinua vastaan; emme ole noudattaneet käskyjä, säädöksiä ja oikeuksia, jotka Sinä annoit palvelijallesi Moosekselle” (Neh 1:5-7; Dan 9:1-23). Jumalan mielen mukaiseen, Sanan ja Hengen vaikuttamaan murheeseen omasta tilasta kuuluu aina se, että se saa aikaan sisällisen <i>mielenmuutoksen</i>, toisin ajattelun ja katumisen, joka koituu pelastukseksi ja jota kukaan ei kadu (2Kr 7:10). Seurakunnan Jumalan asettamuksesta luopumiseen on aina kuulunut se, että tilalle on asetettu ihmiskäsky ja -opit. Ihmiskäskyjen ja -oppien kaikkia vääriä istutuksia koskien, on uskovilla vain yksi tie:

Samalla tavalla kun seurakunta on paikkakuntaa suurempana kokonaisuutena (Apt 9:31) yksi, on se myös paikkakunnittain (kaupunki, erillinen asutustaajama, tms.) yksi: ”Korintossa olevalle Jumalan seurakunnalle” (1Kor 1:1); ”Kaikille pyhille ... Filipissä” (Fil 1:1), jne.

Seurakunnan jäseneksi voi uskoon tullessa liittää vain sen Herra: ”Ja Herra lisäsi heidän yhteyteensä (alkuteksti: *ekklesiaan*, seurakuntaan) joka päivä niitä, jotka saivat pelastuksen” (Apt 2:47).

Kristuksen ruumiin jäseneksi liittämisen Herra tekee, kun Hän uudestisyntyttäessään ihmisen Sanalla Pyhästä Hengestä, *Hengessä* kastaa lapsensa ruumiinsa jäseneksi:

”Minä [Johannes] kastan teidät vedessä ... Hän [Jeesus] kastaa teidät Pyhässä Hengessä [ilman vettä]! ... sillä .. olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi” (Mt 3: 11; Apt 1:5; 1Kr 12:13).

”**Kaste Pyhässä Hengessä**” oli Johannes Kastajan kautta annettu profetian vahvistus siitä, että Jumala luvattaessaan tehdä kansansa kansa UL:n, oli luvannut *tässä Liitossa* panna Henkensä *kansansa sisimpään* (Jer 31:31-34; Hes 36:26, 27; Jooel 2:28-32; Jh 7:37-39; Jh 16:7). Vanhan Liiton (VL) ajassa Henki oli ollut vain *tapaushoitoisesti* tehtävävoiteluna harvojen yllä/päällä.

Jeesuksen vahvistaessa profeetalisen lupauksen omilleen, Hän sanoi, että heidät *kastettaisiin Pyhässä Hengessä*, ei kauan niiden päivien jälkeen (Apt 1:5). Kun lupaus sitten Helluntaina täyttyi ja opetuslapset *kastettiin Hengessä*, ”he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytekiksi” (Apt 2: 1-4).

Kaste Hengessä ja Hengellä täytyminen tapahtuivat siis samalla kerralla. Samoin tapahtui myös Korneliuksen kodissa, koska siinä ei ollut ”mitään erotusta” siihen, mitä ja miten opetuslapsille oli tapahtunut Helluntaina (Apt 10:34-47; 11:15-18; 15:7-9).

millä tahansa muilla kuin Raamatun Sanassa asetetuilla perusteilla.

Kaikki **kirkkokunnat** määrittelevät ’seurakuntansa’ ja sen jäsenyyden sepittämällä lihan **luonnollisella organisaatiolla** ja sen jäsenyydellä. Niiden jäseniksi ihmiset liittyvät ja liittävät.

Kirkkokunnat ovat seurakunnan, *ekklesian*, sijasta jo *nimeltäänkin* Raamatulle tuntemattomia **kirkkoja**, joille on ohi Jumalan kirjoitetun Sanan, ihmissepityksenä, annettu muka kielellinen merkitys ”**Herral-le kuuluva** ja tai **Herran oma**”.

Kun **kirkkokunnissa** puhutaan julkeasti ”**Kristuksen kirkosta**”, puhutaan myös UL:n alkuseurakunnasta ”**alkukirkkona**”, niin kuin sellainen muka olisi historiaa ja todellisuutta.

Kaikki **kirkkoja** alkuaankin olleet suuret valtio-kirkkokunnat ovat lihan sepittämiä **harhaoppisia** eriseuroja, puolueita/lahkoja nekin, vaikka eivät olisikaan mistään seurakunnasta irtaantuneita.

Ns. ”**vapaat**” **kirkkokunnat** ovat monessa valtiokirkkojen poikia ja tyttäriä. Vaikka monien synnyllä on yhteyksiä hengellisiin herätyksiin, ovat ne silti **perineet kirkoilta** monia **harhaoppeja**, joista yksi on srk:n ja sen jäsenyyden määrittely.

Kaikille niille on yhteistä mm. se, että ne määrittelevät yhteisönsä kuulumisen siihen oman **liittymisen** ja toisten suorittaman **liittämisen** perusteella. Ja kun oppi seurakunnan jäsenyydestä ja sen mukainen käytäntö on tämä, on yhteisö jo tämän perusteella **eriseura, puolue/lahko**.

Eriseura, kreikan *dikhostasia*, on eripuraisuus, riita, hajaannus; kirjaimellisesti: *seisoa erillään, dikho* = kahtia (UTN no 1229).

Lahko ja **puolue**, kreikan *hairesis*, on *valinta; valittu mielipide, oppisuunta, puolue; lahko* (UT;n *Novum*. UTN, no 115).

Harhaoppinen, kr *hairetikos*, tulee lahkoa ja puoluetta merkitsevästä s:sta *hairesis*. **Turmiollinen** (kr.

”*Jokainen istutus, jota Minun tai-vaallinen Isäni ei ole istuttanut, on juurineen revittävä pois*” (Mt 15: 13; Mk 7:5-9).

On annettava Jumalan Sanan ja Pyhän Hengen siivota sydän ja suu kaikista Jumalan tahdon vastaisista ajatuksista, maailman ja kirkkokuntien käytännöistä ja kielestä koskien seurakuntaa ja sen palvelustehtäviä.

Kirkkokuntauskoisista seurakuntauskoviksi -muutoksesta seuraa mm. kaikkien muiden etuliitteiden, paitsi paikkakunnan nimen, hävittäminen seurakunnan nimestä ja kaikkien paikkakunnan uskovien yhtenä seurakuntana kokoontuminen ja toimiminen, *yksin Jeesuksen nimessä* (Mt 18:20; Lk 24:47; Kol 3:17).

On myös lopetettava tyhjät kuvitelmat ihmisten toimesta tapahtuvasta seurakuntaan *liittymisestä* ja *liittämisestä* ja *määriteltävä seurakunta*, sekä siihen kuulumisen/kuulumattomuus sen perusteella, ovatko Jumalan seurakuntaansa liittämisen hengelliset tunnusmerkit olemassa ihmisten kohdalla ja vaeltavatko astiat Jeesusta seuraten.

Jeesuksen ruumiinsa jäsenyyteen liittämässä ja Häntä seuraavissa astioissa ilmenee aina, tavalla taikka toisella, Pyhän Hengen asumisesta todistava vaikutus (Mt 7:13-21; Mk 16:15-20; Lk 7:35; Apt 1:8; Rm 8:9; Gal 5:22-25).

Jumalan lapsilla itsellään on myös aina jotakin kerrottavaa Elämän tien valinnastaan (Esra 2:61,62; Rm 13:11), ja he myös kastattavat itsensä vedessä apostolien opetuksen mukaan Herransa Jeesuksen nimeen, sekä vaeltavat muutenkin kaikessa ”*pysyen apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä, leivän murtamisessa ja rukouksissa*” (Apt 2:38-42).

Herra tekee jokaisesta seuraajas-taan kutsumuksensa ja voitelunsa mukaisen, *Jeesuksen ja Hänen ylösnousemuksensa todistajan*, joka tuntee Jeesuksen Kristuksen itsessään (Apt 1:5-8; 1Kr 12:13; 2Kr 13:5).

Onko Raamatun *kasteella Pyhässä Hengessä* ja *Hengellä täyttymisellä* sitten mitään eroa? On.

Kaste Hengessä on kertatapahtuma, jossa luvattu Henki tulee sinetiksi *asumaan astioihin*; tämä tuli mahdolliseksi vasta kun Jumalan lupaus täyttyi ensin. UL:n Helluntaina (Hes 36:26,27; Jh 7:38,39; 16:7; Gal 3:14; Rm 8:9; Ef 1:13).

Hengellä täyttäminen, jossa Henki tulee voiteluna astian *ylle/päälle* (Lk 24:49; Apt 1:8), taas tunnettiin ja esiintyi jo VL:n aikana, ja oli tarkoitettu toistuvasti tapahtuvaksi voiteluksi samojen ihmisten kohdalla (2Ms 31: 1-5; Lk 1:15, 41, 67-79; Apt 2:4; 4:31; Ef 5:18-20). Eroina UL:n aikaan vain ”*harvojen päälle tuleminen*” (profeetat, leeviläiset papit ja kuninkaat), sekä armolahjailmentymät UL:n tavalla.

Edellä viitattu Apt 1:8 on Raamatuissamme vasta Raamattu Kansalle -käännöksessä käännetty oikein Hengen tulemiseksi *ylle/päälle*; KR -33/-38:n ja muiden käännös ”*tulee teihin*”, on asian ymmärtämistä sekoittava *käännösvirhe*.

Hengen voitelun ylle tuleminen on joskus myös erillään Sanan vastaanottamisen uskoontulon hetkestä (Apt 8:14-17; 19:1-6).

Viitatuissa tapauksissa oli siis kysymys Hengen *täyteyden voitelun* tulemisesta astioiden *ylle/päälle*, ei Hengen tulemisesta *kasteena* astioiden *sisimpään* (vrt. Rm 8:9).

Raamattu Kansalle -käännöksessä kohdat on suomennettu niin, että lukija voi ymmärtää kyseessä olleen Hengen tuleminen *ylle/päälle*, ei *kasteena sisimpään*, mitä ilman kukaan ei voi olla uskoon tullut (Rm 8:9). Apostolin kysymyksen ”*saitteko Pyhän Hengen silloin, kun uskoon tulitte*”, voi siksi tarkoittaa vain *Hengen tulemistä täyteydenä ylle/päälle*, ei sitä oliko uskoon tulleilla jo Pyhä Henki *sisimmässään*.

Syynä voitelun viipymiseen saattoi olla se, että Herra odotti Pyhän Hengen toiminnasta tietämättömien ja ymmärtämättömien (Apt 19:1,2)

apoleia, tuho, kadotus, UTN no:t 115, 631) **harhaoppi** on **kadottava** (Gal 5:19-21; Tt 3:10; 2Pt 2:1-3).

Uskovat voivat myös olla hengelisten asiain suhteen joiltakin osin niin *oppimattomia* ja tai *harhaan johdettuja*, etteivät tunne ja ymmärrä joitakin Kristuksen uskon ja opin sisältöjä (1Kr 14:23,24). UT:ssa näistä oppimattomista käytetään sanaa **idiotes** (UTN no 2161).

Kirkkokuntien jäsenilleen antama opetus, että **kirkkokunta** muka on **seurakunta**, on tehnyt heistä mm. Raamatun srk-opetukseen nähden ”**idioteksia**”. He eivät ymmärrä, ettei srk:aan voi kukaan *liittyä* eivätkä ihmiset *liittää*; se on mahdollista vain **kirkkokuntaa** koskien.

Samoin he eivät ymmärrä, että Raamatun **seurakuntia** voi paikkakunnalla olla vain yksi, ja että sen kaikki **Hengestä syntyneet** ja **kastetut** on Jumala liittänyt paikkakunnan yhdeksi seurakunnaksi.

Alussa näitä **idioteksia** oli pieni vähemmistö, nykyään enemmistö.

Kirkkokuntia on yleensä pienelläkin paikkakunnalla **monia**. Jo kaksi paikkakunnalla kertoo, että toinen tai molemmat ovat vain kirkkokuntia, lahkoja. Jo tällä **kirkkokunnat** vakavasti **pimentävät** Jumalan teon ja tarkoituksen, sekä kasvattavat jäsenensä alusta asti lahkolaisiksi.

Kirkkokunnat ovat monessa tämän maailman ”*luonnollisten organisaatioiden*” kaltaisia, joissa on **lihan mukainen luonnollinen** hierarkinen johtamis- ja hallinnointirakenne ja niiden tehtäviin valmistutaan kuten maallisiin **luonnollisesti** kouluttautumalla.

Kirkkokuntien päänä on *aina*, vanhinten (jos yleensä ovat), lisäksi asetettu, yhden miehen ja tai naisen johtajuus, paimenuus ja kaitsijuus, ja jonkinlainen, paikallisen yhteisön ylä-/ulkopuolella oleva hallintorakenne, kirkkokuntahallitus tms. ja pää, ”**piispa**” ja jopa **paavi**.

Myös *Hengen hedelmä* (Mt 7:16-24; Gal 5:22-25) ilmenee jokaisessa Jeesuksen omassa ennemmin taikka myöhemmin, tavalla taikka toisella niin, että *pyhien yhteys* on sisäisesti ja ulkoisesti koettavissa olevaa todellisuutta (Mal 3:18; Lk 10:5,6).

Kristuksen ruumis tuntee omat jäsenensä, mitä niille kulloinkin kuuluu ja *kaikki* sen jäsenet tarvitsevat toisiaan (1Kr 12:1-31).

Jumalan seurakunta syntyy, yhä uudelleen siten, että yksilöihmisiä *uudestisyntyy* evankeliumin **Sanalla Pyhästä Hengestä**, lukemisen, tai julistuksen seurauksena, yhtä aikaa Kristuksen ruumiin pyhien yhteyden, sekä paikalliseen että maailmanlaajuiseen jäsenyyteen.

Kun srk:aan on näin syntynyt paimennettavia, kaittavia ja johdettavia jäseniä, Pyhä Henki johdattaa apostolin tai hänen valtuuttamansa veljen järjestämään ja auttamaan syntyneen seurakunnan edelleen rakentamisessa (Apt 14:23; Tt 1:1-9).

Kun ja jos kirkkokuntauskoiset saavat armon mielenmuutokseen niin, että ihmisten Jumalan asettamuksia pimentävät opit ja uskonnolliset rakennelmat, ”*jokainen istutus, mitä taivaallinen Isä ei ole istuttanut, revitään juurineen pois*” (Jh 15:13), täytyy sydämistä revittyjen kirkkokuntien ja syntyvien uskovien **seurakuntien paikallisten yhteisöjen vanhinten asettamisen** tapahtua ns. ”puhtaalta pöydältä”.

Seurakunnan vanhinten palvelustehtävät *eivät voi* automaattisesti ”periä” **kirkkokunnista**. Seurakunnassa palvelustehtäviin asettaminen tapahtuu Hengen johdossa Sanan mukaisen hengellisen koettelun jälkeen (Apt 13:1-4; 14:23; 1Tm 3:1-16; Tt 1:1-9).

Sanan mukaan **vanhinten** ei mm. pidä olla äsken kääntyneitä ja heidän tulee pysyä kiinni opinmukaisessa luotettavassa Sanassa, että olisivat kykeneviä *terveellä opilla* kumoamaan vastaansanojain väitteet. Sillä

kohdalla opetuksen tulemista asiasta apostolien kautta.

Kaste Hengessä ja Hengellä täyttyminen eroavat toisistaan silläkin tavalla, että vaikka jo kasteessa koetun täyttymisen yhteydessä voi ilmetä armolahjan/-lahjojen toimintaa, voi niitä ilmetä myöhempien täyttymisten voitelujen yhteydessä lisää useampiakin kertoja.

Hengen tulemisesta kasteena sydämeen ja täyttymisen voiteluna astian ylle/päälle, täytyy myös huomioda, että ainoaksi *nimeltä sanotuksi merkiksi* siitä, että nämä ovat tapahtuneet, Jeesus ilmoitti sen, että ”**te saatte voiman ja tulette Minun todistajikseni**” (Lk 24:49; Apt 1:8; 4:8-33).

Jeesus ilmoitti seurakunnassa esiintyvän paljon muitakin merkkejä uskosta (Mk 16:15-18). Mutta mitään näistä ei Hän, eivätkä apostolinsa nimenneet jokaista uskovaa koskevaksi Hengen kasteen ja Hengellä täyttymisen merkiksi.

Voima todistaa Jeesuksesta on väärentämätön merkki; se lienee ainoa mitä vihollinen ja liha eivät voi väärentäen jäljitellä: ”*ei kukaan voi sanoa Jeesus olkoon Herra, paitsi Pyhässä Hengessä*” (1Kr 12:3).

Armolahjojen jäljittelyä taas tapahtuu sekä pakanaudessa, että uskovienkin keskuudessa. Esim. **demonista** kielilläpuhumista esiintyy monissa pakanauskonnoissa, ja uskovienkin keskuudessa on lihassa, vain sielun voimilla tehtyjä ’kieliä’ ja ’omalta kieleltä otettuja profetioita’ (vrt. Jer 23:30-32; Hes 13:1-9).

Pyhä Henki on henkilalahjojen vaikuttava käyttövoima, ei ihminen, mutta niin, että astia voi aina lahjan käytöstä pidättäytyä, jos esim. ei usko riitä (Rm 12:6).

Kun Hengessä ja totuudessa rukoileva (Jh 4:23, 24) rukoilee kielillä, Henki rukoilee salaisuuksia Hengessä Jumalan tahdon mukaan pyhien edestä (Rm 8:26, 27; 1Kr 14:1-20).

Kirkkokunnissa on yleistä myös kuviteltu ”opetuslapsiksi tekeminen **sakramentti**”kastamisella” (so. jollakin väärennetyllä vesikastevariaatiolla ”kastaen”). Mt 28:19, 20:ssä Jeesus käski mennä *ensin* tekemään *opetuslapsia* ja sitten kastamaan *heitä* vedessä.

Kaikissa valtio-kirkkokunnissa väärennetään mm. Mt 3:11; Apt 1:5 sekä 2:38 sanoja myös siten, että UL:n Pyhässä Hengessä kastaminen muka tarkoittaisi ”vedellä JA Pyhällä Hengellä” kastamista.

Raamatun opetus tässä on tyhjentävä: **Pyhässä Hengessä** kastaa vain **Jeesus**, ja kun kastaa, **ilman vettä**; sillä ei sinänsä ole mitään tekemistä raamatullisenkaan vedessä kastamisen kanssa. Se on kuitenkin todistus uskosta niin, että Pyhässä Hengessä kastettu varmasti voidaan – uskoville annetun käskyn ja tehtävän mukaisesti – kastaa myös vedessä (Apt 1:5; 2:1-4; 10:44-48; 11:15-18; 15:7-9).

Kirkkokunnat eivät ’kastaessaan’, kuten eivät yleensäkään, toimi annetun käskyn mukaan (Lk 24:46-49; Apt 2:38; Kol 3:17) **Jeesuksen nimessä**, vaan **kirkollisesti määriteltujen** ”Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen”.

Helluntaijohtajat sepittivät Kuopiossa 1974 kasteakaavan, ratkaisuksi siihen, kun liikkeen kastekäytäntö poikkesi Raamatun mukaisesta **Jeesuksen nimeen** kastamisesta. Tuloksena oli liikkeessä edelleen käytössä oleva:

”**Uskosi ja suusi tunnustuksen perusteella, kastan sinut Jeesukseen Kristukseen, Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen**”.

Kastamiskaavassa on **kaksi** Raamatun kanssa yhteen sovittamaton sisältöä: 1) kastetapaa ei ole Raamatussa, ja 2) ihminen ei voi kastaa ketään Jeesukseen Kristukseen; sen voi tehdä vain Jeesus, seurakunnan Herra itse (Mt 3:11; 1Kr 12:13).

Kasteakaavan teksti myös vääjäämättä paljastaa, vaikka opillinen

paljon on niskoittelevia turhanpuhujia ja eksyttäjiä, jotka kääntävät ylösalaisin kokonaisia huonekuntia, mm. Jumalan seurakunniksi synnyttämien uskovien paikallisia yhteyksiä kirkkokunniksi vääristäviä eksyttäjiä (1Tm 3:1-7; Tt 1:5-11).

Vain srk:n Herran todellisesti vanhimpien palvelustehtäviin kutsumilla, asettamilla ja voitelemilla veljillä on todellinen halu ja kyky paimentaa, kaitsea ja johtaa Jumalan lammaslaumaa Sanalla ja vaelluksen esimerkillä (Apt 20:28; 1Pt 5:1-4).

Kirkkokunnissa niiden hallintorakenteita perustellaan yleensä sillä, että jo maan laki vaatii ns. ”juridisen henkilön” (uskonnollisen yhdistyksen kaltaisen kirkkokunnan, yhdistyksen, säätiön tms.) olemassaoloa, että mm. voidaan omistaa jotakin, kerätä, käyttää ja edelleen välittää rahaa (maksaa palkkoja, avustaa köyhiä, lähettää lähetystyöhön ulkomaille, jne.). Ja että tällaisella ”juridisella henkilöllä” on myös lakimääräinen velvoite ylläpitää jäsenluetteloa. Tämä kaikki on sinänsä totta.

On kuitenkin **kaksi eri asiaa** huolehtia, esim. vanhinten toimesta, vaikkapa ns. ”aatteellisen yhdistyksen”, jonka jäseniä vanhimmat ovat, perustamisesta em. lain kirjaimen täyttämiseksi, ja toinen taas **määritellä seurakunta ja sen jäsenyys** – siinä ei tarvita eikä sitä pidä määritellä yhdistyksillä ja niiden jäsenyyksillä, vaan Hengen yhteydellä.

Yhdistyksen tms. tilintarkastajina voivat toimia esim. jotkut seurakunnan jäsenet vuorollaan, jolloin vanhintenkin toiminta on – luottamuksen lisäksi – myös ”ihmisten tavalla” koko seurakunnan ”kontrollissa”.

Paikallisten **kirkkokuntien** (ja niiden mahdollisten vanhinten) yläpuolella olevien hallintorakenteiden, valtakunnallisten ”neuvoa antavien veljien”, kirkkokuntahallitusten, jne. olemassaolon raamatulliseksi perusteluksi esitellään yleensä

Hengellä *täyttymisen voitelu* on asetettu omaa rakentumista, mutta ennen kaikkea hengellistä palvelustehtävää varten Kristuksen ruumiissa, taivaan välittämiseksi maan päälle. Pyhässä Hengessä julistettu **Jumalan Sana** (1Pt1:12) on seurakunnan työväline numero yksi: Sana on *siemen* (Lk 8:11), josta *kaikki luotu*, myös *pelastava usko*, syntyvät (Rm 10:6-17; Heb 11:1-3).

Mutta myös kaikki hengelliset armolahjat ovat Jumalan suureksi siunaukseksi lahjoittamia Kristuksen ruumiin rakentamisen työvälineitä Hengessä (1Kr 12:1-31; 14:12).

Ja jos Hengen lahjat eivät lainkaan esiinny ja toimi pyhien yhteydessä, on jotakin vakavasti vialla. Pahimmillaan voidaan ja täytyykin kysyä, että onko kysymyksessä ollenkaan Jumalan seurakunta, vai vain jokin ihmissepitysten kirkkokunta.

Uudestisyntyneiden koko hengellinen ruumis (1Kr 12:1-38) muodostaa, sekä maailmanlaajuisesti että paikkakunnittain, *yhden "kuninkaallisen papiston"* (1Pt 1: 1-3; 2:9,10). UL:n seurakunnassa ei ole jakoa "papistoon/työntekijöihin" ja "maallikoihin/seurakuntalaisiin".

Jeesuksen apostolit tai heidän valtuuttamansa veljet asettivat *Sanalla Hengestä syntyneisiin* seurakuntiin paikkakunnan veljistä *hengelliset vanhimm*at, *presbyterit*, aina monikossa (Apt 14:23; Tt 1:1-9).

Seurakunnan hengelliset vanhimmat ovat paikallisen yhteyden *veljiä*, sen ainoita, Ylipaimenen johtamina toimivia, *paimenia*, *kaitsijoita* ja *johtajia*; seurakunnassa ei ole *yhtä* paimenta, "pastoria, työntekijää, saarnaajaa" (Apt 20:17, 28; 1Tm 5:17; 1Pt 2:25; 5:1-4; Hb 13:7,17).

Paikallisten vanhinten *yläpuolella* on vain srk:n Pää ja Ylipaimen Jeesus (Kol 1:18; 1Pt 5:1-7), ei pastoria, "neuvoa antavia veljiä" tai "kirkkokuntahallitusta", **piispasta** ja **paavista** puhumattakaan.

muotoilu onkin osaksi toinen kuin valtiokirkoilla, että sittenkin kuvitellaan kastajan vesikastetoimituksellaan liittävän kastettavan Kristuksen ruumiiseen. Usein kuuleekin lahkojen kielenkäytössä: "kasteenkautta liitetty ko. kirkkokuntaan".

Kaikki **kirkkokunnat** myös määrittelevät mihinkään niihin kuulumatomat, Jumalan seurakuntaansa liittämät uskovat, "hengellistä kotia" vailla oleviksi, Sanalle epäkuuliaisiksi hengellisiksi irtolaisiksi.

–Mitään muuta 'hengellistä kotia' – jos tällaisella ihmiskäsitteellä halutaan sitä kuvata – ei tietenkään oikeasti ole, kuin Jumalan asettama ja synnyttämä raamatullinen pyhien yhteys. Paikkakunnalla ja maailman laajuisesti.

Kirkkokuntien tämän päivän muita **lihan rakennelmia** ovat mm. Sanan ja voitelun vaihtaminen tämän maailman ja sen "teologioiden" **lihan** "viisauksiin" ja **kuninkaallisen papiston vääristäminen** "koulutuspapistiksi", ja "riviuskoviksi".

Nämä tämän maailman ja kirkkokuntien kuvittelemat, kouluttamalla valmistamat "työntekijät/papit pastorit", eivät tuo kirkkokuntiin vain tätä ihmisten "lukemalla/siunamalla/vihkimällä" "papiiksi" tulemisen harhaoppia syrjäyttämään kuninkaallista papistoa, vaan muutaakin hengellisten pimentämistä.

Kun Jumalan kuninkaalliseksi papiksi tullaan uudestisyntymisen ja Pyhän Hengen voitelun kautta (1Pt 1:1-3; 2:9,10; Ilm 1:4-6; Apt 1:5-8; 2:1-4), seuraa tästä ja tässä pysymisestä, että myös *sanoma* on Sanasta, taivaasta, ja voittaa maailman.

Ihmisten "valmistamien tekopappien" sanoma on ilman Jumalan Sanan ja Hengen voitelun voimaa olevia tyhjiä sanoja. Ja kun Jumalan voitelun vaikutusten vaikutelmaa kuitenkin pitäisi olla, sitä ollaan sitten valmiit jäljittelemään ja hakemaan milloin mistäkin villityksistä aina maailman ääristä – vailla min-käänlaista hengellisen arvostelun

Apt 15 -luvussa kerrotun, Antiokiassa syntyneen ongelman ratkaiseminen Jerusalemissa.

Asiaa ei kuitenkaan lähetetty ratkaistavaksi Jerusalemissa siksi, että siellä olisi ollut jokin "kirkkohallitus", vaan siksi, koska Antiokiassa harhaoppia esittäneet olivat tulleet sinne Juudeasta (missä Jerusalemon) esittäen oppiaan sieltä olevaksi, niin lähdettiin ottamaan selkoa, olisiko oppi Juudeasta/Jerusalemistä.

Asian käsittelyyn myös osallistuvat Jerusalemissa "seurakunta, apostolit ja vanhimmat", eivätkä vain jokin "neuvoa antavien veljien kollegio" ja tai "kirkkokuntahallitus" (Apt 15:4, 22). Apt 15 ei siis millään tavalla sisällä *oppia* ja *säädöstä* paikallisen seurakunnan yläpuolelle asetetuista hallintorakenteista.

Kirkkokunnallisiin kasteisiin suhtautuminen täytyy ratkaista sen mukaan, miten niissä täyttyy UL:n uskovien *vesikasteen tunnusmerkistö*. Mikäli uskovana kasteen ottaminen puuttuu, silloin kaste puuttuu. Kastettaessa kastetaan pelkästään siten kuin apostolit UT:ssa kastavat.

Jeesuksen lähetyskäskyssä (Mt 28:19,20) ovat vedessä kastamisen **asetussanat**: "*kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen*"; ja **apostolien toiminnasta** käy ilmi, *mitä se on*. Vailla poikkeusta, apostolit toteuttivat asetussanoja kastaen *Jeesuksen nimeen*.

Kun seurakunta toimii niin, että toimintatapa on Raamatusta kaikkien luettavissa, se kastaa vedessä vain siten kuin apostolit kastoivat.

Uskovan "hengellinen koti" – jos tätä *ihmiskäsitettä* käyttäen kuvataan raamatullista pyhien yhteyttä paikkakunnalla – voi olla vain Kristuksen ruumiin *hengellisen organ*ismin, ei minkään *luonnollisen organisaation* jäsenyys, lahko-/puolueyhteys.

Kirkkokuntien "tekopappien" tuleminen syrjäyttämään Jumalan kuninkaallisen papiston tehtävistään on aikaansaanut, Hengen elämääkin

Jeesus antoi opetuslapsilleen tehtävän, nimessään toimien, mm. julistaa evankeliumia ja kastaa uskoviksi / opetuslapsiksi tulleet vedessä (Mt 28: 18-20; Mk 16: 15,16; Lk 24:46-49).

Ja niin apostolit ja muut opetuslapset toimivat (Mk 16:17-20; Apt 2:36-41; 8:29-40; 14:21,22; 10:34-48; Kol 3:17).

Kun on kirjoitettu, että ”... jotka nyt ottivat hänen sanansa vastaan, heidät kastettiin, ja niin heitä lisääntyi sinä päivänä ...”, sisältää tuo mielenmuutokseen ja uskoviksi tuleminen sen, että ihmisten toimitaman vedessä kastamisen lisäksi, *Herra kastoi heidät sydämen uskon perusteella Pyhässä Hengessä* ruumiinsa jäseniksi, samoin kuin apostolit ja muut Helluntaina, sekä *parannukseen*, so. *mielenmuutokseen* tulleet Korneliuksen kodissa (Apt 10:44-48; Apt 11:15-18; 15:8,9).

Jeesus asetti uskovat ja seurakunnan **valoksi maailmaan** (Mt 5:14). Jotta seurakunta itse rakentuisi ja evankeliumin taivasvalo toimisi pelastavaa uskoa synnyttäen, tuli uskovilla olla *keskinäinen yhteys* ja *rakkaus* Pyhässä Hengessä.

Niiden tuli näkyä pimeälle maailmalle, että maailma voi *tunnistaa* opetuslapset, sekä *ymmärtää* ja *uskoa*, että Jumala lähetti Jeesuksen ja että Hän on omissaan (Jh 13:34,35; 17:18-23; 1Kr 14:25). Ja näin seurakunta Hänen luomistekonaan alussa vaelsi ja vaikutti (Apt 2:42; 4:32, 33; 14:3).

Kun Herran tahto ja tarkoitus eivät saa sijaansa, vaan vihollinen ja ihmisten liha alkavat vallita, *yksi seurakunta hajaantuu puolueiksi ja lahkoiksi*, joissa kaikkinaisen paha ja saastaisuus vihollisen ja ihmisten *lihan tekoina* rehottavat (1Kr 1:9-13; 3:1-17; Gal 5:19-21).

Jumala puhalttaa aina Hänet ja tiensä hyljänneiden hankkeisiin hajoituksen ja sallii pimentymisen. Ihmisten langenneessa luonnossa

halua ja kykyä. ”Vanhimmatkaan” eivät ”näe” eivätkä tee mitään, koska tärkeintä on saada **organisaatioon** ”veronmaksajia” sisään.

Seurauksena ei maailmaa enää voiteta, vaan **vihollinen eksytys-villihenkinen**, Hengettömine puheineen, ’gospel’rokki -menoineen, värivaloineen ja savuineen tulee sisään ”ovista ja ikkunoista”, eikä jumalatonta menoa yleensä enää erota maailmasta juuri mikään:

-Julistuksesta on kadonnut veren ja Hengen maailmaa voittava ja uutta hengellistä elämää synnyttävä voima (Jh 15:5);

-Ei nähdä eikä tehdä erotusta Pyhän ja epäpyhän, puhtaan ja saastaisen välillä (Hes 22:26);

-Saatanallinen ”rantarokkimeno” on sisällä valliten kirkkokunnissa, niiden nuorisoa yleensä sisällisesti ja ulkoisenkin olemuksen ja käytöksen osalta (2Ms 32:17,18);

-Sekä hengellinen ja luonnollinen, että luonnoton **haureus, huoruus** ja **haureus- ja huoruusliitot** ovat yleisiä ja hiljaisesti hyväksytyjä jopa ns. ”julistajien” keskuudessa, ja niitä harjoitetaan ”yhdessä maan kuninkaiden kanssa” (Ilm 17-20);

-Syyllistytään jopa pedofiliaan ja muihinkin rikoksiin ja synteihin lähes samoin kuin jumalaton maailma (3Ms 20:1-27; Mt 7:16).

Tämän näkee myös maailma ja toistuu tämä, mikä lihan uskonnollisuuteen langenneiden ja Jumalasta luopuneiden kohdalla on ennenkin tapahtunut:

”Minä jätin sinut [Israel]... *filistean tyttären raivon valtaan, jotka häpesivät sinun iljettävää vaellustasi*” (Hes 16:27).

Kirkkokuntien välinen ihmistekoinen ja valheellinen yhteys on **ekumeniaa**, jolla tavoitellaan tulemista **antikristillisen**, ns. **uuden maailmanjärjestyksen** kaikkien **uskontojen** yhdeksi **maailmankirkoksi**.

Kirkkokuntien ekumeniassa tämä jumalaton meno markkinoidaan Jh

sisältäneissä yhteisöissä, yleensä lähes järkyttävän menon.

On myös ymmärrettävä, että ei tällainen lihan istutusten ”työntekijöiden, pastoreiden/pappien” asettaminen tapahtunut ilman sitä edeltänyttä lankeamista Jumalan Sanasta. On ymmärrettävä, että hengellisten herätysten hedelminä syntyneetkin uskovat ja *paikalliset yhteydet* on *ohjastettu kirkkokunniksi*, mistä vääristymästä on irtisanouduttava, kun rakennetaan **seurakuntaa**.

Jumalan omilleen maailman valoksi lahjoittaman Sanan ja Pyhän Hengen valon pimentäminen hukkuvalta maailmalta ja Kristuksen ruumiin rakentamisen laiminlyönti ovat erityisen vakavia syntejä.

Jokaisella pelastetulla, **kuninkaallisen papiston** jäsenellä, on vastuu Jumalalta saamistaan ”leivisköistä”, ovatko ne tuottaneet sitä hedelmää, mitä tarkoitusta varten Herra ne antoi, vai onko ne väärinkäytetty. UL:n srk:ssa tässä on kyse siitä kutsumuksensa ja hengellisten lahjojen mukaisesta *todistajatehtävästä*, minkä itse kukin Jumalalta sai (Mt 25:13-46; Rm 12:1-11; 1Pt 4:10,11).

Erityinen vastuu on niillä, jotka Jumala on kutsunut ja asettanut seurakunnan vanhimpien palvelustehtävään. Heidät kun on asetettu ”valvomaan/hoitamaan” (kr. *agrypneoo*, valvoa, hoitaa, *UTN* no 58) Kristuksen ruumiin jäsenten sieluja niin kuin ne, joiden on tehtävä siitä tili Jumalalle (Heb 13:7,17).

Jumalan kutsuessa synnin tähden Baabeliin karkotettua kansaansa palaamaan takaisin, rakentamaan Jumalan temppeliä Jerusalemiin, ottivat kutsun vastaan 12:sta vain Juuda ja Benjamin, sekä pieni osa leeviläisistä papeista. Heidän keskuudessa oli kansan kahtia jakaantumisenkin aikana ollut Jumalan temppeli ja temppelipalvelus. Nämä palasivat rakentamaan hajotettuja ja poltettuja, Jumalan temppeliä ja Jerusalemin muuria (Esra 1:1-2:65; 8:1-36).

on halu irrottautua Jumalasta riippuvuudesta ja perustaa lihansa sepi-tyksiin. Tämä ilmeni heti alussa, sekä yksilöissä (1Ms 3:1-11), että sittemmin yhteisössä (1Ms 11:1-9).

Sanassa ilmoitetaan, että *viimeisinä päivinä* on tuleva vaikeita aikoja. Ihmisistä joissa on *jumalisuuden ulkokuori* mutta kieltävät sen voiman, tulee **vihollisen hedelmiä** kantavia, kuten alkulankeemuksen jälkeen, Noan ja Lootin päivinä (2Tm 3:1-5; Gal 5:15-21; 1Ms 6:5-9; 19:1-17; Lk 17:26-30).

Tämä on Herran silmissä äärimmäisen vakavaa syntiä, josta seuraa ettei hukkuva maailma voi nähdä sitä pelastavaa taivasvaloa, minkä Hän pelastettuihinsa maailman pelastamiseksi asetti. **Lihan mukaan** elävät eivät voi julistaa *eläväksi tekevää Jumalan Sanaa*.

Ja ellei parannusta tule, lopulta tämä **haureellinen portto** tulee riivaajien asuinpaikaksi ja kaikkien saastaisten henkien tyyssijaksi (1Kr 1:9-13; Gal 5:15-21; Ilm 18:1-5).

Kansansa Herra on käskennyt lähteä tästä portosta ulos, ettei se *”tulisi osalliseksi tämän synneistä ja saisi kärsiä hänen vitsauksistansa”*.

Yhteyden harjoittaminen tämän saastaisuuden kanssa merkitsee yhdeksi tulemistä porton kanssa: *”Ettekö tiedä, että joka yhtyy porttoon, tulee yhdeksi lihaksi hänen kanssaan ... mutta joka yhtyy Herraan, on yksi henki Hänen kanssaan”* (1Kr 6:15-20). *”Ette voi olla osalliset Herran pöydästä ja riivaajien pöydästä”* (1Kr 10:21).

Tämä **Suuri Babylonin portto**, johon myös UL:ssa Herran tiestä ja Herrasta luopuneet haureelliset yhtyvät, on aina olemassa ollut **Antikristuksen morsian**. Tämän porton otsaan on kirjoitettu nimi, salaisuus:

”Suuri Babylon, maan porttojen ja kauhistuksien äiti”. Hän on juovuksissa pyhien Jeesuksen todistajain verestä ... ja hänestä on

17 luvun – jossa puhutaan seurakunnasta – toteutumana. Tosiasiasa **kirkkokuntien maailmankirkosta** ja **niiden ekumeniasta** puhutaan mm. Ilmestyskirjan luvuissa 17-20, suurena **Babylonin porttona**, joka harjoittaa haureutta maan kuninkaiden kanssa, on juovuksissa Jeesuksen seuraajien ja kaikkien pyhien verestä, ja on vetänyt Jumalan tuomiot päälleen.

Jh 17 luvun seurakunnalle, Kristuksen ruumiille, Jumalan todelliselle kansalle, puhutaan Ilmestyskirjan luvuissa 17-20 hyvin selvä sanoma, lähteä ajoissa ulos ja erota tuosta Babylonin suuresta haureellisesta portosta, ettei tulisi sen synneistä ja tuomioista osalliseksi.

Seurakunnan odottaessa ja jouduttaessa (Fil 3:17-21; 2Pt 3:1-12) Jeesuksen tulemukselta hakemaan omansa tästä synnin maasta Isänsä kotiin taivaan kirkkauteen, levitetään kirkkokunnissa muiden harhaoppien joukossa kahta aivan erityisen eksyttävää ja turmelevaa oppia myös seurakuntiin:

Opetetaan 1) että lopullinen Antikristus ilmestyy vasta Jeesuksen tulemuksen ja seurakunnan ylösoton jälkeen. Todellisuudessa tapahtuu juuri päinvastoin (2Ts 2:1-6), ja

2) että vaikka niinkin kävisi, ettei pääsisi seurakunnan ylösottoon mukaan, niin pelastua muka kuitenkin voi vielä oman veren ja marttyyrikuoleman kautta. Totuus on tässäkin toinen (Mt 25:1-13). –Kristuksella on vain yksi morsian ja yhdet häät, joihin *kerran* noudetaan.

Antikristillisen opin siitä, että seurakunta otetaan pois maan päältä ennen kuin **Antikristus** ilmestyy, juuri on UL:ssa ns. uskonpuhdistuksen ajassa. Kun protestantit julistivat, että paavi on Antikristus ja Rooman kirkko antikristillinen järjestelmä, kehittivät katoliset opin, että Antikristus tulee vasta sitten, kun seurakunta on otettu ylös. Ensimmäisenä opin esitti jesuiitta-teologi, tri **Francisco Ribera** (1537-

Jakaantuneen Israelin 10:n sukukunnan enemmistö, ”Efraimiksi” kuninkaansa efraimilaisen **Jerobeamin** mukaan kutsuttu, ei ottanut kutsua vastaan, vaan sekoittui profeetan sanan mukaan pakanoihin:

”Efraim on liitossa epäjumalain kanssa – anna hänen olla ... Heidän tekonsa eivät salli heidän kääntyä, sillä haureuden henki on heidän sisimmässänsä eivätkä he tunne Herraa ... Efraim sekaantuu kansojen joukkoon ... muukalaiset syövät hänen voimansa, mutta ei hän sitä ymmärrä” (Hoos 4:17; 5:4; 7:8,9).

Jerobeamin kymmenen sukukunnan enemmistön Israel, ja vähemmistön Juuda ja Benjamin, on VL:n srk:n voimakkain ja selvin esikuva UL:n seurakunnan hajaannuksesta, sen enemmistön luopumuksesta, itse keksittyjen, oikeaa temppeliä ja sen jumalapalvelusta jäljittelevien valhetemppelien, -pappeuden ja -jumalanpalveluksen nostattamisesta, sekä myös Jumalan temppelin uudelleen rakentamisesta ja Jerusalemin muurin korjaamisesta hajotusten jälkeisessä ennallistamisessa.

Jerobeam pystytti valhejumalat, kaksi kultaista vasikkaa, Beeteliin ja Daaniin, sekä uhrikukkulatemppeleitä (monikossa), teki kansan keskuudesta papeiksi kaikenkaltaisia miehiä, jotka eivät olleet leeviläisiä. Ja tekemiänsä uhrikukulapappeja hän asetti virkaan Beeteliin, sekä seppitti myös Juudassa olevan, Jumalan asettaman juhlan *kaltaisen* juhlan, nousten itsekin alttarille ja uhrasi teettämilleen vasikoille (1Kn 11:28-31; 12:19-33; 5Ms 12:1-14).

Juudassakin oli ennen pakkosiirtolaisuutta uhrattu **Jumalan temppelipalveluksen rinnalla** myös **uhrikukuloilla** (2Kn 17:5-23).

Kun Israel ja Juuda vietiin maasta pakkosiirtolaisuuteen, tilalle pakannat siirsivät maahan omaa väkeään. Nämä **”tekoisraelilaiset”** sekä tarjoutuivat **”ekumeenisesti”** tulemaan yhdessä rakentamaan temppeliä, että

löydetty profeettain ja kaikkien veri, jotka maan päällä ovat tapetut (Ilm 17:1-6; 18:14). Seurakuntansa Herra ennallistaa ennen tulemustaan (Apt 3:19-21; Lk 1:17; Jh 10:16; 11:51,52). Ja uskollisensa Jeesus noutaa Isän kotiin – Antikristuksen ja järjestelmänsä ensin ilmestyttyä täyttymyksessään. Niille, jotka eivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen pelastuakseen, alkaa hirmuinen kadotustuomion odotus (Jh 14:1-4; Rm 8:16-27; 1Kr 15:42-58; Fil 3:20,21; 2Ts 2:1-17). Mutta Herraa seuranneiden Hänen omiensa osa on autuas ja he sanovat loppuun asti: <i>”Iloitkaamme ja riemuitkaamme ja antakaamme kunnia Hänelle, sillä Karitsan häät ovat tulleet, ja Hänen vaimonsa on itsensä valmistanut ...</i> <i>Ja Henki ja morsian sanovat: ’Tule!’ Ja joka kuulee, sanokoon: ’Tule!’ Ja joka janoaa, tulkoon, ja joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi”</i> (Ilm 19:7; 22:17,20). –Maran ata, aamen, tule Herra Jeesus!	1591), kun hän julkaisi 1590 Ilmestyskirjan tutkielmansa (<i>”In Sacram Beati Ioannis Apostoli & Euangelistae Apocalypsin Commentarij, Pyhään autuaan Johanneksen apostolin ja evankelistan ilmestykseen kommentaareja”</i>). Tällä väärennöksellä muka ”todistettiin”, ettei paavi voi olla Antikristus, eikä hänen kirkkonsa antikristillinen järjestelmä, koska seurakunta on vielä täällä. Tänä päivänä tätä eksytystä ”lavalavat” kaikki kirkkokunnat laidasta laitaan, ja oppi on samassa virassa kuin alkuaankin. Sen suojissa saadaan valmistella mitä tahansa antikristillisen uuden maailmanjärjestyksen ja maailmankirkon kehittelyn ekumeenista jumalattomuutta, koska kaikkien kirkkokuntien lähes kaikki jäsenet on valheella tuuditettu suureen sokeuteen ja syvään sattuuneeseen. Ajatellaan, että eihän mikään kristittyjen keskuudessa antikristilliseksi ja pakanalliseksi sanottu kirkkokuntien ekumenian piirissä tapahtuva haureuden harjoitus oikeasti voi olla sitä, koskapa seurakunta on vielä täällä (Ilm 18:1-5; 1Ts 5:3; Jer 6:14). Antikristus (= vasta-/sijaiskristus) myös rakentaa valmistuvaa morsiantaan – ja Saatana iloitsee!	verisesti vastustivat sitä ja kaikkea Israelin parasta tarkoittavaa. He antoivat kirjeillä pakanoiden ymmärtää, että Jerusalemi ja juutalaiset ovat aina olleet kapinallisia, panneet toimeen levottomuuksia ja tuottaneet vahinkoa kuninkaille ja maakunnille (Esra 4:1-24; Neh 2:10). Mutta rakentajat tyrmäsivät pakanoiden ”ekumeeniset” tarjoukset. Ja vaikka painostus ja vaino oli suurta ja työt välillä keskeytyivät, ne saatiin valmiiksi ja oikea jumalanpalvelus palautui (Esra luvut 3-6; Neh 4-13; Sak 2:1-5; Mt 18:20). Raamatun Pyhien Kirjoitusten esi- ja vertauskuvaallinen ilmoitus sisältää aina varjokuvan ja profetian – vaikkakaan ei täysin selvästi ’itse asiain olemusta’ – tulevasta, suuremmasta täyttymyksestä, nykyaikain tapahtumiin ylettäen ja aina asiain lopulliseen täyttymykseen saakka.
--	--	--

--	--	--

--	--	--

--	--	--